

χρονικά τοῦ κόσμου εὐγενὲς καὶ ἀξιοθαύμαστον παράδειγμα νύκτης ἀγάπης καὶ ἀτρομήτου ἥρωισμοῦ.

ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΤΗΣ ΚΙΡΚΑΣΣΙΑΣ.

Οἱ Κιρκασσοὶ φημίζονται διὰ τὴν εὐμορφίαν των· λέγεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι ὠραιότεροι, ἢ, νὰ εἶπω καλῆτερα, οἱ Κιρκασσοὶ καὶ οἱ Γεωργιανοὶ ὑπερέχουν ὅλα τὰ λοιπὰ ἔθνη ὡς πρὸς κάλλη σωματικά. Ἀγοράζουν δὲ τὰς συμβίας, καὶ πωλοῦν τὰς θυγατέρας των. Ὅτι Κιρκασσοί, λέγει τις, θεωροῦν τὴν ἐλευθερίαν ὡς τὸ πρῶτιστον ἀγαθόν, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀποφασίζουσιν νὰ πωλῶσι τὰ τέκνα των! Ὁ πατήρ πωλεῖ τὴν θυγατέρα, ὁ ἀδελφὸς τὴν ὀρφανὴν ἀδελφὴν, καὶ ὁ ἀνὴρ τὴν μοιχαλίδα σύζυγον. Τοῦτο εἶναι παράδοξον, ἀλλ' ἔτι παραδοξότερον τὸ ἐπόμενον. Πολλὰκις ἡ μόνη ἐπιθυμία τῆς ὠραίας Κιρκασσῆς εἶναι νὰ πωληθῇ, διότι ἐλπίζει οὕτω νὰ λάβῃ θέσιν εἰς Τουρκικὸν ἢ Περσικὸν τι χαρέμιον, ὅπου εὐκολώτερον καὶ ἀφθονώτερον ἀπολαμβάνει πᾶν εἶδος ἀγαθοῦ παρὰ εἰς τὴν πτωχὴν Κιρκασσίαν. Συμβαίνει ὅχι σπανίως ἀπελευθεροῦμεν αἱ γυναῖκες αὗται νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των. Λιηγοῦμεναι δὲ τὰς εὐφροσύνας τῶν ἡδυπαθῶν φυλακῶν, ὅπου ἐξώδυσαν τὴν νεότητά, καὶ ἐπιδεικνύουσιν τὰ χαρίσματα, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπιστρέφουσιν, ἐξάπτει τὴν ἐπιθυμίαν πολλῶν, καὶ τὰς κάμνουν ἐπιμόνως νὰ ζητῶσι τὴν θυσίαν τῆς ἐλευθερίας των, καὶ ἀσμένως νὰ ἐμβαίνωσιν εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ἀπομακρύνον αὐτάς ἴσως διὰ πάντα ἀπὸ τοῦ συγγενεῖς καὶ φίλους των. Προέρχεται διως καὶ τι καλὸν ἀπὸ τὴν βάρβαρον ταύτην συνήθειαν· ἐπεὶ καὶ Τοῦρκοι καὶ Πέρσαι εἶναι πολὺ πλέον πολιτισμένοι παρὰ τοὺς Κιρκασσὸς καὶ Γεωργιανούς, αἱ γυναῖκες, αἱ μετὰ πολυχρόνιον διατριβὴν εἰς τὴν Τουρκίαν ἢ Περσίαν ἐπαναστρέφουσαι εἰς τὰ ἴδια, εἰσάγουν βελτιώσεις, καὶ μεταδίδουν γνώσεις τινὰς εἰς τοὺς συμπατριώτας αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐμποδίζουν οὕτω ἀπὸ παντελὴ βάρβαρότητα.

Ο ΣΥΛΟΚΟΠΟΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ.—Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας βλέπει τις ἐνίοτε ἄνδρας μὲ τὰς πλέον ἐκτεταμένους γνώσεις καὶ εἰς τὰ πλέον ὑψηλά ὑπουργήματα, οἵτινες ἐπέρασαν τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν αὐτῶν ἡλικίαν εἰς πτωχὴν τινὰ καλύβην καὶ εἰς τὸ πλέον ταπεινὸν ἐπιτήδευμα. Ὁ κύριος Ewing, Ἀμερικανὸς γερονσιαστὴς ἐπιφανέστατος, ἐγεννήθη ἀμπτωχος, καὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητός του κατεγίνετο ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὸ νὰ σχίξῃ ξύλα· ὦν δὲ πολὺ εὐρωστός, ἐφημίζετο ὡς ἄριστος ξυλοσχίστης. Φθάσας εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἐπεθύμησε νὰ σπουδάσῃ, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἐκπαιδευτικὸν τι κατάστημα. Ἀλλ' ἐπεὶ δὲν εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα, ἐξώδευε μέρος τοῦ καιροῦ εἰς τὴν παλαιὰν του τέχνην, σχίζων ξύλα διὰ τοὺς συμμαθητάς αὐτοῦ. Τὰς διακοπὰς περιήρχετο μὲ τὴν ἀξίνην εἰς τοὺς ὄμους, καὶ, ἀφοῦ ἀνέπληθρονε τὸ πουργιόν του, ὑπέστρεφε πάλιν εἰς τὸ γυμνάσιον. Ἐσπούδασε τέλος τὰ νομικά, καὶ τώρα εἶναι εἰς τῶν ἐπισημοτέρων πολιτικῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε κηρύττεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί, ἄς ᾖναι τὸ μέσον τῆς διορθώσεως τῶν ἐλαττωμάτων μας· ἡ ἐκκλησία, λέγω, ἡ ὁποία εἰκονίζει τὴν παλαιὰν Κιβωτὸν, ἄς ᾖναι ἡ σωτηρία μας· ἀλλ' ἄς ἐξεύρωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τι περισσότερον ἀπὸ τὴν Κιβωτὸν, καθότι εἰς ἐκείνην τὴν Κιβωτὸν ἐμβῆκαν ἀφ' ὅλα τὰ γένη τῶν ζώων μὲ σκοπὸν νὰ σωθῶσι μόνον ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, καὶ ὅχι νὰ διορθωθῶσι· διὸ καὶ ὁ λέων, λέων ἐμβῆκε, καὶ λέων ἐκβῆκεν· ὁ λύκος, λύκος ἐμβῆκε, καὶ λύκος ἐκβῆκεν· ὁ ὄφις, ὄφις ἐμβῆκε, καὶ ὄφις ἐκβῆκεν· ὁ Χριστιανὸς διως λέων ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν καρδίαν, καὶ πρόβατον ἐκβαίνει· λύκος ἐμβαίνει, καὶ ἄρνιον ἐκβαίνει· ὄφις ἐμβαίνει, καὶ περιστέρα ἐκβαίνει· καθαροὶ πάντοτε πρέπει νὰ ἐκβαίνωμεν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ καθαροὶ νὰ διαμένωμεν ἀπὸ πᾶσαν πονηρίαν, ἀπὸ ἀρπαγὴν, ἀδικίαν, φθόνον, μνησικακίαν, ἀχαριστίαν, ἐπιβουλήν, καὶ ἀπὸ πᾶν ἄλλο πάθος· καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐὰν κάμνωμεν, θέλομεν ζῆσιν εὐδαιμόνως εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, εἰς τὴν ὁποίαν σὺν Θεῷ ἐφθάσαμεν, καὶ θέλομεν ἀξιωθῆναι καὶ τὸ αἰώνιον φῶς τῆς οὐρανίας βασιλείας, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.—ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΚΑΣΤΟΡΧΗΣ.

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ ΑΡΙΘ. 8.

Εἰς τοῦ Λαυρίου τὸν θαυμαστὸν λύχνον, περιετὰ ἡ φλόξ, ὡς πτηνὸν φυλακωμένον, ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο σῶμα τοῦ κλωβίου τῆς, ἀνοιγμὰ τι

ζητοῦσα, ὅθεν νὰ ἐκφύγῃ, ἀλλὰ ματαιῶς. Πλὴν, ἂν καὶ οὕτω περιορίζεται ἡ τῆς φλογὸς θερμότης, τὸ φῶς ὁμῶς αὐτῆς εὐκόλως διέρχεται· καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦτο θέλω τώρα νὰ διευθύνω τὴν προσοχὴν σου.

Πρῶτον πάντων, ἄς σέ ἐξηγήσω τί πυράκτωσις, καὶ τί ἔμπρησις.

Ἰδοὺ λύχνος κασσιτέρινος μὲ βαμβακερὰν θρυαλλίδα· τὸν γεμίζω ὄχι ἀπὸ ἐλαίου, ἀλλ' ἀπὸ οἰνόπνευμα, διότι ἡ φλὸξ αὐτοῦ εἶναι ἀρμοδιωτέρα διὰ τὰ ὁποῖα τώρα μέλλω νὰ κάμω πειράματα. Τὸν ἀνάπτω, καὶ βλέπεις ὅτι ἀναδίδει ὠχρὰν φλόγα· κλείσῃ τὰ παράθυρα, καὶ προσπάθῃ νὰ ἀναγνώσῃ διὰ τοῦ φωτός αὐτῆς· παραπολὺ δυσκολεύεται· ἡ φλὸξ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἀνομοία τῆς τοῦ ἐλαίου ἢ τοῦ κηροῦ, παρέχει φῶς ὀλιγώτατον. Μὴ στοχασθῇς ὁμῶς, ὅτι δὲν εἶναι καὶ θερμὴ· εἶναι μάλιστα θερμότης. Ἐγὼ ἐδῶ κομμάτιον πηλίνου καπνοσύριγγος, τὴν ὁποίαν ἐλέπτυνα καταπολλὰ εἰς τὸ ἄκρον, ὥστε ἡ μύτη αὐτῆς ἀπέμεινεν ὥς ἡ τῆς καρφοβελόνης. Τὴν λεπτὴν ταύτην πηλινὸν ἄκρον βάλλω εἰς τὴν ὠχρὰν φλόγα τοῦ οἰνοπνεύματος· κύτταξε, παρευθὺς κοκκινίζει ἀπὸ τὴν θερμότητα· τώρα δὲ καὶ ἀναδίδει λαμπρὸν τι φῶς.

Τοῦτο εἶναι ἀπλοῦν παράδειγμα πυράκτωσεως· ἡ λέξις αὕτη φανερώνει τὴν ιδιότητα τινῶν σωμάτων νὰ ἀναδίδωσι φῶς, ὅταν θερμανθῶσι παραπολὺ. Ὁ πηλὸς ἔχει τὴν παράδοξον ταύτην ιδιότητα· ἐνθυμοῦ δὲ τὸ περιεργον τοῦτο, ὅτι διὰ τῆς πυρακτώσεως δὲν μεταβάλλεται ποσῶς ἡ φύσις αὐτοῦ.

Ἰδοὺ καὶ τινα ὠραῖα καὶ ὑαλιστερά σιδήρου ῥινίσματα· τὰ θέτω εἰς τὸ κενὸν τοῦτο κασσιτέρινον πιπερεῖον, ἐπιβάλλω τὸ τρυπητὸν σέπασμα, καὶ τώρα πάσσω αὐτὰ εἰς τὴν φλόγα τοῦ οἰνοπνεύματος. Κύτταξε λαμπροὺς σπινθήρας, πληθὺς αὐτῶν, — ἀπαράλλακτα ὡς πυροτέχνημα. Πόθεν προέρχονται; Ἀπὸ τὸν καίόμενον σίδηρον· τοῦτο λοιπὸν εἶναι παράδειγμα ἔμπρησεως, ἢ καύσεως.

Ήσασε τινὰ τῶν κεκαυμένων τούτων ῥινισμάτων, καὶ παρατήρησέ τα· εἶναι μαῦρα ἢ εὐθραυστα· τὰ πιέζω μὲ τὴν μάχαιραν, καὶ ἰδοὺ θρύπτονται. Ἐπαθάν λοιπὸν μεταβολὴν διὰ τῆς ἔμπρησεως· ὁ χημικὸς ἤθελεν εἰπεῖν, ὅτι δὲν εἶναι πλέον καθαρὸς σίδηρος, ἀλλὰ σίδηρος μιγμένος μὲ ὀξυγόνον.

Ἐπετα λοιπὸν, ὅτι ἡ μὲν πυράκτωσις δὲν ἀλλοιώνει τὴν φύσιν τινῶν οὐσιῶν, ἡ δὲ ἔμπρησις τὴν ἀλλοιώνει πάντοτε. Κύτταξε τὸν κηρὸν τοῦτον· δὲν μεταβάλλεται ἡ φύσις αὐτοῦ δι' ἔμπρησεως; Βεβαιότατα· ὁ καίόμενος κηρὸς με-

τατρέπεται εἰς ἀοράτους ἀέρας ἢ εἰς ὕδωρ! Ναί, ἀέρια καὶ νερὸν σχηματίζονται ὑπο τῆς φλογὸς· περὶ τούτου θέλω πραγματευθῆναι πλατύτερον ἀκολουθῶν· τώρα περιορίζομαι εἰς τὸ ἐξῆς πείραμα.

Ἰδοὺ ὑάλινον ποτήριον μέγιστον, διόλου στεγνόν, καθαρίον, καὶ ψυχρὸν. Τὸ κρατῶ ὑπερᾶνω τῆς φλογὸς τοῦ κηροῦ δι' ὀλίγας στιγμὰς· κύτταξε, τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου νοτίζεται καὶ ὑγραίνει. Διὰ τί; Διότι τὸ νερὸν, τὸ ἐκ τῆς ἔμπρησεως τοῦ κηροῦ, ὑψοῦται εἰς κατάστασιν θερμοῦ ἀτμοῦ· ὅταν δὲ κρατῶ τὸ ψυχρὸν ποτήριον ἐπάνωθεν τῆς φλογὸς, ὁ ἀτμὸς συμπυκνῶται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ σχηματίζει σταλαγμοὺς ὕδατος.

Θέλω τώρα κάμειν ἐν ἡ δύο ἀπλᾶ πειράματα, διὰ νὰ σέ δείξω ὅτι τὸ φῶς τῶν φλογῶν κρέμεται ἀπὸ στερεὰν ὕλην, ἐνυπάρχουσαν εἰς τὸ ἔμπρησιμον ἢ καύσιμον σῶμα. Κρατῶ μίαν στιγμὴν τὸ λευκὸν τοῦτο φαρφοῦρινον πινάκιον ἐπάνωθεν τῆς φλογὸς τοῦ ἐξ οἰνοπνεύματος λύχνου· κύτταξε, δὲν ἀπομένει οὔτε καπνὸς, οὔτε ἀσβόλη ἐπ' αὐτοῦ· τώρα τὸ βαστῶ ὁμοιότροπως ἐπάνωθεν τῆς φλογὸς τοῦ κηροῦ, καὶ ἰδὲ, παρευθὺς φαίνεται εἰς αὐτὸ στρογγύλον στήμμα καπνοῦ ἢ ἀσβόλης.

Ὁ καπνὸς οὗτος ἡ ἢ ἀσβόλη εἶναι ἄνθραξ· εἶναι στερεὰ ὕλη, καὶ διὰ τοῦτο προξενεῖ τὸ ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ κηροῦ φῶς· ὁ μὲν κηρὸς περιέχει πλέον παρὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστημόρια ἄνθρακος, τὸ δὲ οἰνόπνευμα περιέχον τὸ ἥμισυ. Ἄς κοπανίσω ἐν κομμάτιον ἄνθρακος, ὥστε νὰ κάμω αὐτὸ λεπτότατον· τώρα σκορπίζω ὀλίγον ἐπ' αὐτὴν τὴν κόνιν εἰς τὴν φλόγα τοῦ οἰνοπνεύματος· ἰδὲ, πῶς τὸ φῶς αὐξάνεται ἀμέσως! πλησιάζει ὅπως οὖν εἰς τὸ φῶς τῆς κηρίνου φλογὸς.

Ἡ φλὸξ τοῦ οἰνοπνεύματος εἶναι τόσον ἀσθενὴς καὶ ὠχρὰ, πρῶτον μὲν, διότι, ὡς σέ εἶπα, τὸ οἰνόπνευμα περιέχει ὀλιγώτερον ἄνθρακα, ἢ δεύτερον διότι καὶ ὁ ἄνθραξ αὐτὸς καίεται ὅλος αἰφνιδιώτατα καὶ ἐντελεστάτα· δὲν διαδίδεται μέσα εἰς τὴν φλόγα εἰς στερεὰν πεπυρακτωμένην κατάστασιν πρὸ τῆς καύσεως ἢ ἔμπρησεως του.

Κύτταξε τὸ κάτω μέρος τῆς φλογὸς τοῦ κηροῦ, τὸ πλησιέστερον εἰς τὸ καυκίον, ὅπου πρῶτον συναπαντᾶται ἡ φλὸξ μὲ τὸν ἀέρα, τὸν ὀρυμῶντα εἰς διατήρησιν αὐτῆς. Ἰδὲ πόσον γαλανὴ φαίνεται, σχεδὸν ὡς ἡ τοῦ οἰνοπνεύματος, διότι ἐκεῖ ὁ ὅλος ὁ ἄνθραξ καίεται δραστηρίως· οὐδὲν αὐτοῦ μέρος διαδίδεται εἰς πεπυρακτωμένην κατάστασιν.

Βάλλω τὴν ἄκρον λεπτῆς βελόνης τοῦ πλεξί-

ματος εἰς τὸ γαλανὸν μέρος τῆς φλογός, — ἰδού, δὲν μαυρίζεται ἀπὸ ἀσβόλην, — οὔτε θέλει μαυρισθῆν, ἐὰν τὴν βαστάξω ὀλίγον ὑψηλότερα· θέλω τώρα τὴν βάλλειν εἰς τὸ κέντρον τοῦ φωτός, ὅπου διαδίδεται πλησμονὴ ἄνθρακος πεπυρακτωμένου· καὶ ἰδὲ πῶς καθίζει ἐπ' αὐτῆς ἡ ἀσβόλη. Ἀποσφογγίζω ταύτην, καὶ τώρα κρατῶ τὴν ἄκραν τῆς βελόνης ἐπάνωθεν τοῦ ἄκρου τῆς φλογός· ἀλλ' ἀτβόλη δὲν συνάγεται οὐδόλως ἐπ' αὐτῆς, διότι ἐκεῖ πάλιν εἶναι κεκαυμένος ὁλος ὁ ἄνθραξ.

Ἐὰν λοιπὸν ἐκαίετο αἰφνιδίως καὶ ἐντελῶς ὁλος ὁ ἄνθραξ τοῦ κηροῦ, χωρὶς πρῶτον νὰ ὑποφέρῃ πυράκτωσιν, ἤθελε παράγασθαι ὀλιγώτατον φῶς· τοῦτο δ' ἐμποροῦμεν νὰ τὸ κατορθώσωμεν καὶ νὰ ὀλιγοστεύσωμεν τὸ φῶς, δίδοντες εἰς τὴν φλόγα μίαν πλησμονὴν ἁέρος.

Ἰδοὺ κομμάτιον καπνοσύριγγος, ἐξ δακτύλως μακρὸν, μὲ τρύπαν μικροτάτην· τὸ κρατῶ ὀριζοντιῶς, οὕτω, μέσα εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηροῦ, πλησιέστατα τῆς θρυαλλίδος· τώρα φυσῶ ἐλαφρὰ διὰ τῆς σύριγγος εἰς τὴν φλόγα, βλέπεις δὲ ὅτι ἡ φλὸς κλίνει καὶ λαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῆς σύριγγος, ἥτοι, ὀριζόντειον, ἐνῷ συγχρόνως γίνεται γαλανή, ἐπειδὴ ὁλος, ἡ σχεδὸν ὁλος, ὁ στερεὸς αὐτῆς ἄνθραξ καίεται αἰφνιδίως καὶ ἐντελῶς ὑπὸ τῆς ἀφθονίας τοῦ ἁέρος.

Τοιαῦτα λοιπὸν εἶναι ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς χημικῆς φιλοσοφίας ἐφευρέματος οὕτω ἀπλοῦ, ὥς ἡ ἀπὸ κηρὸν κατεσκευασμένη λαμπάς! Ἐνθυμοῦ δὲ, φίλε ἀναγνώστα, ὅτι παριστάνω ἀπλούστατα μόνον πειράματα, ὅποια εὐκόλως δύναται καθεὶς νὰ ἐπαναλάβῃ χωρὶς δαπάνην, καὶ χωρὶς τακτικὰ ἐργαλεῖα. Σκοπός μου εἶναι νὰ σὲ δώσω μικρὰν τινὰ ιδέαν τῆς πλέον θελκτικῆς ὁλων τῶν ἐπιστημῶν, τῆς πειραματικῆς χημείας, ἡ ἀρχὴ τῆς ὁποίας, κατὰ τὸν ἀθάνατον Δαυείον, εἶναι ΤΕΡΨΙΣ, ἡ πρῶτος ΓΝΩΣΙΣ, καὶ τὰ τέλη ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ ΟΦΕΛΟΣ.

Ποσὼς δὲν χαίρουν τὴν ζωὴν ὅσοι δὲν ἔχυν τι νὰ πράττωσιν· οἱ τοιοῦτοι μάλιστα εἶναι μέγα βάρος αὐτοῖς εἰς ἑαυτούς. Μόνον οἱ δραστήριοι ἀληθῶς νοστιμίζονται τὴν ζωὴν. Ὅποιος τίποτε δὲν ἐργάζεται, τίποτε δὲν χαίρεται. Εἰς τοὺς ἀργοὺς ἄνεσις καὶ ψυχਾγωγία εἶναι λέξεις ἀσήμαντοι. Ἡ ἐργασία καθιστάνει τερπνὴν τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ γλυκὴν καὶ ἀτάραχον τὸν ὕπνον. Μάρτυρες τῆς ἀληθείας τοῦ λόγου μὲ, ὅσοι, πολυάσχολον καὶ ὀφέλιμον στάδιον διατρέξαντες, σὺρονται καταμόνας διὰ νὰ χαρῶσι τὴν ζωὴν· δὲν εἶναι ἀληθεῖς ὅτι πολλὰ γρήγορα τὴν βαρύνονται;

ΠΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΤΙΣ ΑΡΚΕΤΑ ΠΛΟΥΣΙΟΣ;

ΟΤΕ ἤμην παιδάριον, γηραλέος τις ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μὲ διδάξῃ ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ κόσμου. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνθυμοῦμαι, ἐπρόβαλεν εἰς ἐμὲ τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν, Πότε εἶναι τις ἀρκετὰ πλούσιος; Ὅταν ἔχῃ μίαν χιλιάδα φλωρία, ἀπεκρίθην ἐγώ. Ὁχι, εἶπεν ἐκεῖνος. — Δύο χιλιάδας; — Ὁχι. — Δέκα χιλιάδας; — Ὁχι. — Εἴκοσι χιλιάδας; — Ὁχι. — Λοιπὸν, Ἐκατὸν χιλιάδας, εἶπα ἐγώ, βέβαιος ὅτι ἤθελ' ἀκούσκειν, Ναί. Ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἀπεκρίθη, Ὁχι, τὸν εἶπα ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸ εἶρω, καὶ τὸν ἐπαράκαλεσα νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Τότε εἶπε μὲ πολλὴν σοβαρότητα, Ὅταν ἔχῃ ὀλίγον τι περισσότερον ἀπ' ὅσον ἔχει,

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ, υἱὸς Δαβὶδ καὶ Βηρσαβεῆ, ἐγεννήθη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 2971, πρὸ Χριστοῦ 1033. Ὁ Κύριος ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ ἀπέστειλε τὸν προφῆτην Νάθαν νὰ καλέσῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰεδδεδὶ, τουτέστιν, Ἡγαπημένον ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἀνεγράφη δὲ ἀναλόγως τῶν μεγάλων σκοπῶν, διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε διορίσειν αὐτὸν ὁ Θεός· καὶ ὅτε, ζῶντος ἀκόμῃ τοῦ Δαβὶδ, ἐζήτησεν ὁ Ἀδωνίας ν' ἀρπάσῃ τὸν θρόνον, ὁ Σολομὼν ἐχρίσθη βασιλεὺς, καὶ ἀνηγорεύθη μετὰ τῶν ἀνευφημῶσεων τοῦ λαοῦ. Μέλλων ὁ πατὴρ αὐτοῦ ν' ἀποθάνῃ, τὸν ἐπρότρεψεν εἰς πίστιν ἀκριβῆ καὶ εὐκρινῆ πρὸς Θεὸν εὐσέβειαν· καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἰωάβ καὶ Σεμεϊ, ν' ἀνταμείψῃ δὲ τὸν Βερζελλὶ, ὅστις εἶχε συνδράμειν αὐτὸν ἐν καιρῷ τῆς θλίψεώς τε. Τὸν ἐνεχείρισεν δὲ σχέδια πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, μετὰ πολλῶν κανονισμῶν πολιτικῶν καὶ ἱερῶν· καὶ εἰς μεγάλην τινὰ συνέλευσιν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μεγιστάνων παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ χρυσίον, τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς πολυτίμους ὕλας, τὰ ὅποια εἶχαν συναθροισθῇ διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, καὶ παρεκίνησεν ὅλους τοὺς παρ-ευσκομένους νὰ προσφέρῃ καθεὶς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸν Κύριον.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τούτον ἔγινεν ὁ Σολομὼν πληρεξούσιος ἀρχὸν τοῦ βασιλείου. Πρῶτον αὐτοῦ ἔργον σημαντικὸν ἦτον ἡ θανάτωσις τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀδωνίου, ὅστις εἶχε μηχανορραφήσκειν διὰ νὰ λάβῃ τὸν θρόνον. Ἐξώρισε δὲ καὶ τὸν ἀρχιερεῖα Ἀβιάθαρ, ὅστις εἶχε μετέξῃ τῆς συνωμοσίας τοῦ Ἀδωνίου, καὶ ἐθανάτωσε τὸν Ἰωάβ.

Στερεωθεὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου, συνεμάχησε μὲ τὸν Φαραὼ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐννυφεύθη τὴν θυγατέρα του, τῆς ὁποίας καὶ ὠκο-